

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 18-A DUPĂ RUSALII

Pescuirea minunată

**SF. ÎNTĂIA MUCENIȚĂ
ȘI ÎNTOCMAI CU APOSTOLII, TECLA;
SF. CUV. SILUAN ATHONITUL**

Presa ne oferă enorm de multe cifre și date care cuantifică activitatea Preafericitului Părinte Patriarh Daniel și a Bisericii Ortodoxe Române în acești zece ani. Copleșitoare avalanșă de cifre. Importante și mari. Unice unele dintre ele. Dar vreau să mergem dincolo de ele, să vedem faptele, să simțim gândurile și sentimentele care au dus la ele, să înțelegem măcar efortul misionar și social care se află în spatele acestora.

Așadar, pornim în primul rând de la realitatea care a urmat anului 2007, în care românii li s-au deschis granițele țărilor europene. Prin cetățenii ei, România a plecat în Europa, imaginar România s-a „mărit”. Iar lucrul cel mai de preț care i-a însoțit pe români a fost Biserica. Prin ea s-au regăsit în tradiții și rădăcini, prin ea s-au mângâiat, prin ea s-au apropiat mai mult, în țări străine, de Dumnezeu. Părinte pentru toți românii, Preafericitul Daniel a stăruit ca românii să aibă acolo preoți și ierarhi, biserici și mănăstiri.

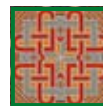
Și nici în țară construcția de biserici și mănăstiri, dar și de centre sociale, cantine, case de copii, centre de îngrijire a bătrânilor, clinici, spitale și multe, multe altele nu a conținut. Dimpotrivă. Și după mai bine de 130 de ani în care România și Biserica Ortodoxă au încercat de zeci de ori să construiască un lăcaș de cult emblematic care să fie un prinos de recunoștință al românilor față de Dumnezeu, iată că azi se construiește Catedrala Mântuirii Neamului. E mult, e puțin ca un neam să-I ridice un lăcaș euharistic Celui care nu ne-a lăsat să pierim și ne-a dat noi începuturi?

Noi, enoriașii parohiei Șerban Vodă, înțelegem foarte bine cât de greu, dar și de înălțător este să porți pe umeri povara mântuitoare a ridicării unui

GÂNDURI

LA 10 ANI DE PATRIARHAT

Se împlinesc
la sfârșitul acestei săptămâni,
pe 30 septembrie 2017,
zece ani de la întronizarea
Preafericitului Părinte Daniel
ca Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române.
Zece ani cu multe încercări
pentru Biserica noastră.
Dar mai ales
zece ani de frumoase realizări.

sfânt altar. De 16 ani trudim la aceasta. Dar numai cei care au contribuit cu sufletul și mintea lor, cu jertfa lor, și care nu de puține ori au fost admonestați de cei de pe margine, înțeleg măreția luptei în Hristos pe care o duc cei ce-I zidesc Casă lui Dumnezeu. Din lemn sau din piatră. Mică sau mare. Nu contează aici decât sufletele celor care, în rugăciune, se unesc să-L slăvească pe Dumnezeu și să-I mulțumească.

În acești zece ani, calendarul Bisericii Ortodoxe Române a primit mulți sfinți români, care de mult erau canonizați în sufletele credincioșilor. Pe de altă parte, ultimii ani au fost dedicați în Patriarhia Română în special Crezului și Sfintelor Taine ale Bisericii și n-a fost uitată nici istoria Bisericii și a poporului român. Iată, de exemplu, în acest an am comemorat viața mărturisitorilor din temnițele comuniste, dovadă că Ortodoxia a fost vie și pătimitoare.

Și poate unul dintre aspectele care nu trebuiesc uitate în comemorarea celor 10 ani de patriarhat, este grija cu care familia și valorile sale au fost ocrotite, ajutate, întărite. Iar copiii și tinerii au fost permanent vizati de acțiunile și proiectele Patriarhiei, eparhiilor și tuturor parohiilor. De la apărarea dreptului de a-L cunoaște pe Dumnezeu la orele de religie din școală, până la acțiunile sociale, culturale, misionare în care copiii și tinerii sunt principalii protagoniști.

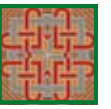
Și pentru că suntem o publicație apărută în acești ani, apreciem în mod deosebit deschiderea media pe care a făcut-o Biserica Ortodoxă Română în tot acest timp. În primul rând publicațiile Lumina, apoi Radio și TV Trinitas și desigur celelalte publicații, de la cele de înalt nivel academic, până la cele eparhiale și din parohii, cu o remarcă deosebită pentru cele din diaspora.

Cele amintite aici sunt doar niște gânduri ce ne vin în minte la împlinirea a 10 ani de patriarhat. Știm, am văzut, auzit și simțit încercările prin care Biserica a trecut în acești ani. Și iarăși, cu siguranță știm că în spatele a tot ceea ce s-a făcut în acești ani în Patriarhia Română - cu ajutorul lui Dumnezeu - se află dragostea de oameni și de Dumnezeu și tenacitatea unui patriarh care a fost chemat la înalta cinste de a păstori un popor și o Biserică: o corabie a Mântuirii, pe care să o ferească de vremelnicele valuri și furtuni lumești și să o ducă întregă la limanul veșniciei. ❖

Maria Buleu, teolog

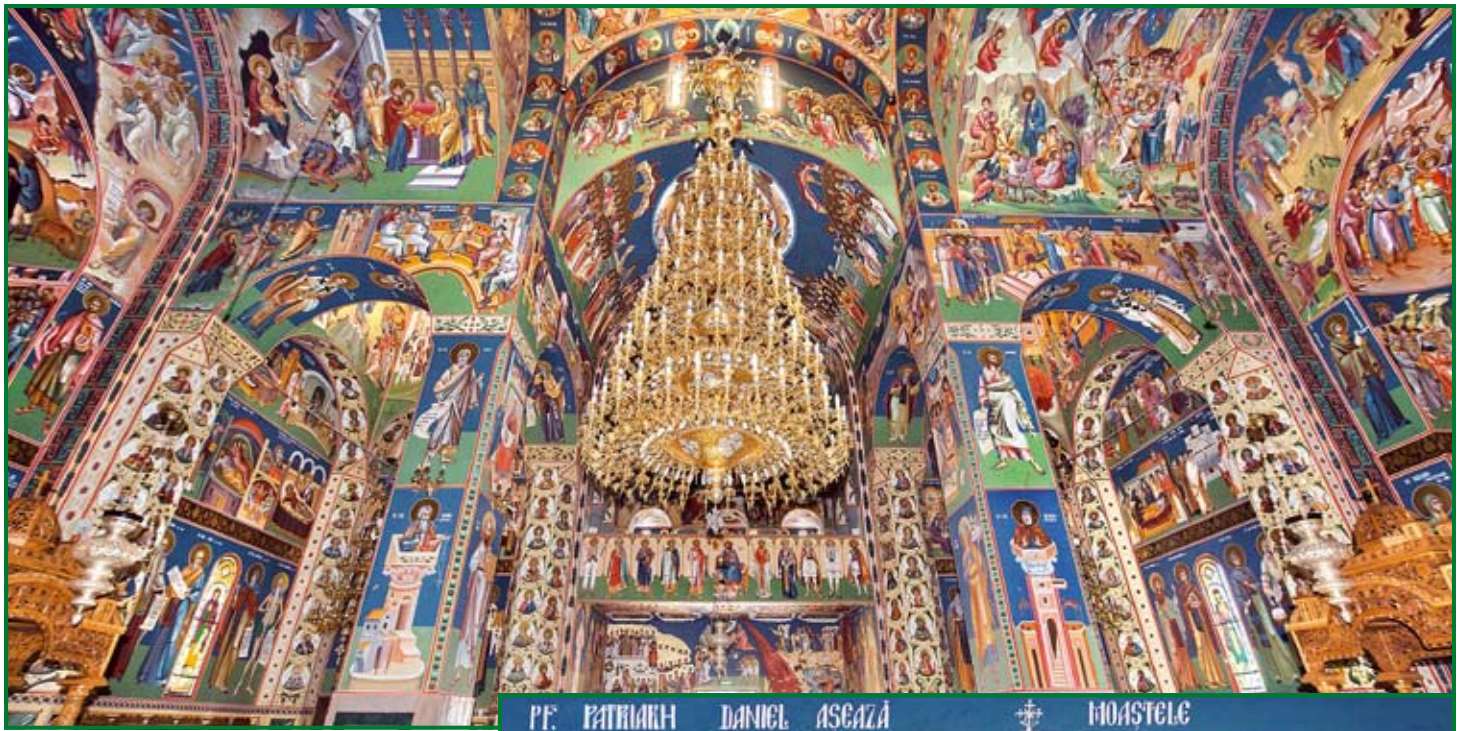
ACEASTĂ CASĂ TATĂL A ZIDIT-O, FIUL A ÎNTĂRIT-O, DUHUL SFÂNT A ÎNNOIT-O ȘI A SFINȚIT SUFLETELE NOASTRE

Pe 4 octombrie se împlinesc 16 ani de când s-a pus temelia noii biserici. Iată-ne ajunși la ceasul mării sărbători a târnosirii. Este a treia biserică zidită în același loc. Prima a fost de lemn, a doua - de zid și a durat 55 de ani. Această a treia biserică care astăzi va fi sfințită (târnosită) a fost construită ca o necesitate peste a doua biserică. Dintru început doresc să cunoască toată lumea că: „Această casă Tatăl a zidit-o; această casă Fiul a întărit-o; această casă Duhul Sfânt a înnoit-o, a luminat-o și a sfințit sufletele noastre”. Această sfântă biserică închinată Maicii Domnului, Sfântului Ierarh Nicolae și Sfântului Cuvios Paisie de la Neamț nu s-ar fi putut ridica fără ajutorul și ocrotirea lor.

De aceea, dintru început vreau să înțelegem pentru totdeauna cine sunt cei care au făcut această minune în parohia noastră. Ei au lucrat prin oameni, ctitori, donatori, ostenitori și la urmă de tot, slujitori. Este mare păcat să ne socotim noi la început și pe adevărații ctitori să-i trecem pe locul doi. Așadar, după ce am lămurit aceste lucruri, se cuvine să-l mulțumim lui Dumnezeu că ne-a socotit credincioși și ne-a pus să-l slujim. Ne-a chemat la această măreață lucrare și ne-a ajutat să o ducem la bun sfârșit. Gândul meu se înalță acum cu recunoștință către cei care cu mult și cu puțin, prin acte de donație directe sau discrete, și-au scris numele în Cartea Vieții și prin faptele lor bune s-au făcut pildă tuturor.

Îi asigur că astăzi milosteniile lor au ajuns până la cer, căci Dumnezeu din Cer privește cu admirație pe toți aceia care s-au jertfit și au jertfit pentru zidirea acestui dar pe care astăzi îl înălțăm Părintelui Luminilor, de unde vine toată darea cea bună și tot darul cel desăvârșit. Și ne rugăm astăzi ca bunul Dumnezeu să trimită pe preasfântul Duh să sfințească biserica aceasta, să o umple de lumina Sa cea veșnică, să o facă scaun al slavei Sale, să o împodobească cu darurile cele dumnezeiești și mai presus de lume, să o păzească până la sfârșitul veacurilor neclintită, să o preamărească mai mult decât jertfelnicul Legii Vechi și să ne dea nouă Darul umbririi Sale celei preacurate ca să ne împărtășim întotdeauna din negrăita Sa bunătate.

Nu voi da somn ochilor mei până ce nu voi afla loc Domnului

„**I**nima mea și trupul meu s-au bucurat de Dumnezeu Cel viu. Că pasărea și-a aflat casă și turtureaua cuib, unde-și va pune puii săi: Altarele Tale, Doamne al puterilor, Împăratul meu și Dumnezeu meu. Fericiți sunt cei ce locuiesc în casa Ta; în vecii vecilor Te vor lăuda.” (Psalm 83, 2-5)

Cât de inspirat a fost psalmistul David, cât de mângâietoare au fost cuvintele sale și câtă îmbărbătare ne-a adus prin psalmul 131 atunci când firea noastră căuta odihnă. El ne strigă de dincolo: „Nu voi intra în locașul casei mele, nu mă voi sui pe patul meu de odihnă, nu voi da somn ochilor mei și genelor mele dormitare și odihnă tâmpelor mele, până ce nu voi afla loc Domnului, locaș Dumnezeului lui Iacob.” (Psalm 131, 3-5)

Pentru aceasta ne rugăm Ție, Stăpâne mult milostive, spune Arhierul la sfințire, „Umple de slavă și de sfințenie și de har jertfelnicul acesta ca jertfele fără de sânge ce se vor aduce Ție pe el să se preschimbe în preacuratul Trup și cinstitul Sânge al Mântuitorului nostru Iisus Hristos spre mântuirea întregului Tău popor și a nevredniciei noastre.”

La slujba de târnosire un moment deosebit îl constituie sfințirea picturii și a icoanelor. Ne rugăm lui Dumnezeu ca să trimită harul preacuratului Său Duh și să le binecuvinteze, să le sfințească, să le dea putere tămăduitoare și izgonitoare a tuturor meșteșugirilor diavolești ca prin ele să lucreze puteri și minuni spre întărirea credinței ortodoxe și spre mântuirea poporului Său.

Sfințirea și înnoirea credincioșilor

Un loc aparte la slujba de târnosire, după ce s-a sfințit Sfânta Masă, îl are sfințirea întregii biserici și a credincioșilor. În acest timp cântăm: „Această casă Tatăl a zidit-o; această casă Fiul a întărit-o; această casă Duhul Sfânt a înnoit-o, a luminat-o și a sfințit sufletele noastre”. Vedem așadar că odată cu sfințirea bisericii are loc și sfințirea sufletelor noastre.

Cu acest prilej suntem invitați la un pelerinaj în interiorul sfântului locaș, la un pelerinaj intim și un progres spiritual de înnoire a omului după chipul lui

Hristos. De aceea, după sfințirea noii biserici toți credincioșii sunt stropiți cu aceeași apă sfințită folosită la sfințirea bisericii și primesc binecuvântarea să intre în Sfântul Altar, cerând lui Dumnezeu să înnoiască viața lor așa cum a fost sfințită această biserică. Pentru aceasta este necesar din partea noastră o pregătire cu smerenie, în primul rând spovedanie și împărtășanie, căci omul trebuie să tindă la măsura bărbatului desăvârșit. De aceea, intrând în Sfântul Altar, să făgăduim lui Dumnezeu că viața noastră se va schimba după învățătura Lui.

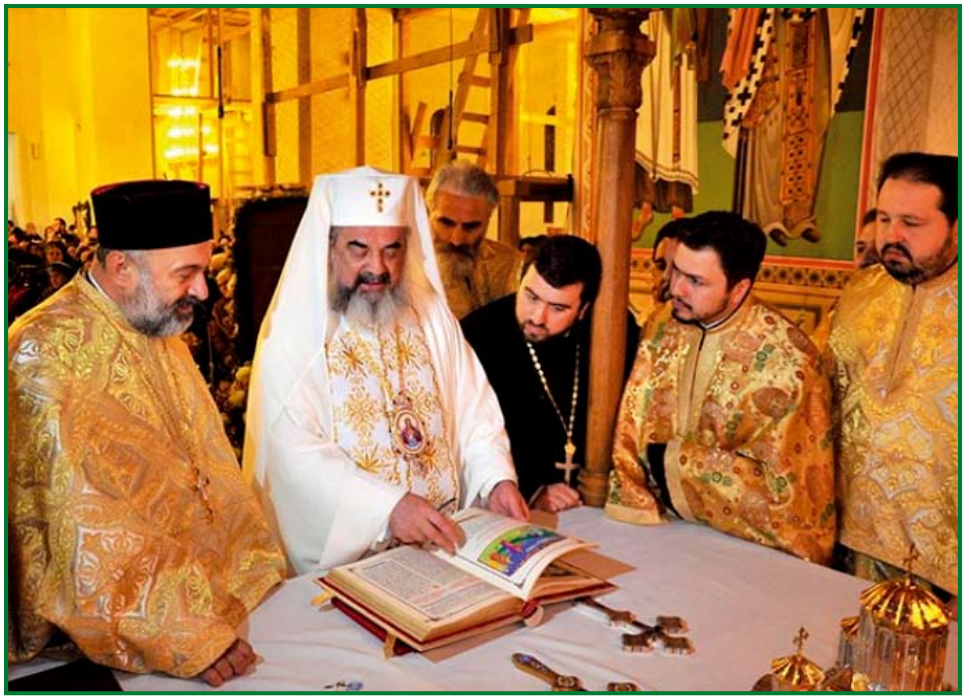

Prinos ctitorilor și binefăcătorilor

Am stat în ultimul timp și am scris și rescris pomelnicele ctitorilor și am văzut că trei sau patru generații de fii buni ai bisericii noastre s-au mutat la cele veșnice neavând bucuria pe care o avem noi astăzi. Oameni de o deosebită calitate, cu viață curată și sfântă care au fost pentru biserică ca un fagure de miere și care și-au jertfit de multe ori și pâinea cea de toate zilele pentru acest sfânt lăcaș. Gândul meu se înalță cu recunoștință către aceștia: preoți slujitori, epitropi, consilieri, cântăreți, credincioși pe care biserica, ca o mamă, nu-i poate uita.

Vă scriu aceste lucruri cu lacrimi în ochi, cu nădejdea că Dumnezeu nu-i va trece cu vederea niciodată. Cât despre pomenirea lor în biserica noastră, sunt convins că ea nu va înceta nicicând. De aceea toate darurile lor au fost puse în lumină, odoarele de mare preț au fost aurite și argintate ca jertfa lor să rămână o pildă pentru generațiile viitoare. Mulți dintre aceștia trăiau sub limita existenței, dormeau în case neîncălzite, mâncau pâine și ceai ca să aducă un bănuț pentru Casa lui Dumnezeu. Credeți că acești oameni pot fi uitați? Nu! Ei, de dincolo, din mila lui Dumnezeu, privesc cu bucurie sărbătoarea noastră de astăzi.

Nu pot uita numărul mare al credincioșilor care de fiecare dată, în mod constant au sprijinit activitatea misionară a bisericii. Aceștia, știuți numai de Dumnezeu, discreți și tăcuți, au aruncat în visteria templului darul lor - comoara lor -, comoară pe care și-au adunat-o în Cer. Lor, ca și tuturor celorlalți, le înalț gândurile mele de mulțumire și, tăcut și discret, voi păstra în suflet icoana lor, dar mai ales cuvântul evanghelic pe care mi l-au insuflat la fel de discret: „Părinte, să nu știe stânga ce face dreapta.”

Cât va dura această biserică, la fiecare Liturghie ctitorii și binefăcătorii nu vor fi uitați niciodată. Ei au jertfit bunuri trecătoare, vremelnice, iar Dumnezeu le răsplătește boierește cu bunuri veșnice și netrecătoare, căci iertate sunt păcatelor lor și au parte de

fericita pomenire și odihnă în sânurile lui Avraam, ale lui Isaac și ale lui Iacob. Nu voi uita actele lor de eroism creștin și nădăjduiesc că Dumnezeu va rândui ca într-o carte să le înveșnicesc numele cu pilda vieții lor. Veșnică să le fie pomenirea din veac în veac!

Sfinte moaște la parohia Șerban Vodă

Ca o minune, la biserica noastră au venit în chip deosebit sfinte moaște, odoare de mare preț ale Ortodoxiei. Mă gândesc la moaștele Sfinților Apostoli Petru și Pavel, ale Sfântului Ierarh Nicolae, ale Sfinților Ierarhi Ambrozie, Dionisie și Simplician; ale Sfinților Mucenici Nazarie, Chelasie, Ghervasie și Protasie; Felix și Victor; Sebastian; Sisinie, Martirie și Alexandru. De asemenea mă gândesc la moaștele Sfântului Luca de Simferopol, doctor fără de arginți, la moaștele Sfântului Cuvios

Paisie de la Neamț, părintele Filocaliei românești, și, de ce nu, la moaștele Sfântului Necunoscut de la Neamț, cel care a vestit căderea comunismului.

Toate aceste odoare de mare preț sunt puse spre închinare în biserica noastră și cinstirea lor va fi cu laude atât timp cât va dura biserica. La ctitorirea acestei biserici, spuneam cândva, ne-au ajutat sfinții, viii și morții din morminte. De aceea, biserica aceasta este ca o mamă ce ne-a reunit și ne reunește pe toți.

Preot Paroh Dinu Pompiliu ❖